

24. 6. 2025

ID: 119717

Vrácení věci státnímu zástupci k došetření

Odsouzení pachatele trestné činnosti je primárně věcí státního zastupitelství (viz čl. 80 Ústavy). Je to státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst. 5 alinea ultima tr. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 8 Tdo 233/2025-1016 ze dne 30.4.2025)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněné L. H. proti unesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2024, sp. zn. 7 To 129/2024, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 92 T 141/2015, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2024, sp. zn. 92 T 141/2015, a unesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2024, sp. zn. 7 To 129/2024. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se věc vrací k došetření Městskému státnímu zastupitelství v Brně.

Z odůvodnění :

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2024 sp. zn. 92 T 141/2015, byla obviněná L. H. uznána vinnou přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, kterého se dopustila skutkem popsaným tak, že v průběhu let 2010 - 2012 v Brně si postupně půjčila od pěti osob finanční částky v celkové výši 1.670.000 Kč s úmyslem je nevrátit, a už vůbec ne ve sjednaných termínech splacení, sjednané termíny splacení půjček nedodržela, poškozeným peníze doposud nevrátila, přičemž při rozsahu svých závazků si musela být vědoma, že nebude schopna půjčky splatit v dohodnutých termínech a v celé výši, své věřitele vědomě pravdivě neseznámila se svou aktuální finanční situací a stavem své podnikatelské činnosti v celém rozsahu, uváděla jen dílčí informace, že sice má nějaké finanční potíže, ale zároveň s tím vždy tvrdila, že právě půjčená finanční částka jí pomůže tento problém vyřešit, tedy poškozené uváděla v omyl a na jejich úkor se obohatila a způsobila tak celkovou škodu ve výši 967.000 Kč, a tohoto jednání se dopustila tím, že 1) dne 21. 10. 2010 si v Brně půjčila od V. Z. finanční částku ve výši 450.000 Kč s termínem splatnosti dne 15. 11. 2010, sjednaný termín splacení půjčky nedodržela, vypůjčené finanční prostředky doposud nevrátila, až po uplynutí lhůty splatnosti uhradila poškozené finanční částku ve výši 322.000 Kč, čímž V. Z. způsobila škodu ve výši 128.000 Kč,

2) v blíže nezjištěné době na konci roku 2011 si v Brně půjčila od J. V. finanční částku ve výši 200.000 Kč s termínem splatnosti do dvou měsíců od vypůjčení předmětné finanční částky, sjednaný

termín splacení půjčky nedodržela, až po uplynutí lhůty splatnosti uhradila poškozenému částku ve výši 165.000 Kč, čímž J. V. způsobila škodu ve výši 35.000 Kč,

3) nejméně ve třech případech si v Brně půjčila od F. S. různé finanční částky, a to dne 7. 1. 2012 částku 170.000 Kč, dne 10. 2. 2012 částku 150.000 Kč a dne 16. 2. 2012 částku 80.000 Kč, následně dne 16. 2. 2012 uzavřela s F. S. smlouvu o půjčce znějící na celkovou vypůjčenou částku 400.000 Kč s termínem splatnosti do 15. 5. 2012, sjednaný termín splatnosti půjčky nedodržela, až po uplynutí této lhůty uhradila Z. S. částku ve výši 101.000 Kč, čímž mu způsobila škodu ve výši 299.000 Kč, 4) v blíže nezjištěné době měsíce srpna 2012 si v Brně půjčila od Z. O. celkovou finanční částku 320.000 Kč s termínem splatnosti do 31. 10. 2012, sjednaný termín nedodržela, tyto vypůjčené finanční prostředky doposud nevrátila, čímž Z. O. způsobila škodu ve výši 320.000 Kč, 5) dne 21. 11. 2012 si v Brně půjčila od V. P. finanční částku 300.000 Kč s termínem splatnosti do 31. 12. 2012, sjednaný termín nedodržela, až po uplynutí lhůty splatnosti uhradila tomuto poškozenému částku 100.000 Kč, čímž V. P. způsobila škodu ve výši 200.000 Kč.

2. Za tento přečin byla obviněná odsouzena podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti měsíců a jedenácti dnů, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody.

3. Obviněná byla též podle § 226 písm. b) tr. ř., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, zproštěna pro dílčí útoky [původně uvedené pod body 1) a 4) obžaloby Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 3 ZT 43/2015] spočívající, stručně uvedeno, v tom, že si v bodě 1) v období od 11. 3. 2010 do 23. 4. 2012 půjčila od poškozené R. B. ve třinácti případech finanční částky (konkrétně uvedené s datem půjčení a termínem splatnosti), v bodě ad 2) [v obžalobě pod bodě 4)] od prosince 2011 do měsíce dubna 2013 si půjčila od L. K. postupně celkovou finanční částku ve výši 450.000 Kč, sjednané termíny splátek v obou případech nedodržela, až po uplynutí lhůty splatnosti částečně škodu uhradila.

4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 18. 7. 2024, sp. zn. 7 To 129/2024, z podnětu odvolání obviněné I. podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. uvedený rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. V., pod bodem II. konstatoval, že jinak rozsudek ponechal nezměněn.

II. Dovolání obviněné

5. Prostřednictvím obhájce obviněná podala proti tomuto usnesení odvolacího soudu s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. dovolání, protože shledala extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními, skutečnostmi vyplývajícími z provedených důkazů a hmotněprávním posouzením, neboť z provedeného dokazování nelze učinit závěr, že se dopustila jednání popsaného v rozsudku soudu prvního stupně a že tím naplnila znaky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť z ničeho nevyplývá, že si půjčovala finanční prostředky s úmyslem je nevrátit a že zamlčela podstatné informace o své finanční situaci. Naopak svůj finanční stav osobám, od nichž si peníze půjčovala, sdělovala a poškození věděli, že měla závazky.

6. Podle obviněné se odvolací soud nedůvodně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že z provedeného dokazování, které opakovalo již dříve provedené důkazy, byla její trestná činnost řádně objasněna. Neztotožnila se s tím, že s výjimkou poškozeného J. V. nebyli ostatní poškození informováni o jejich dlužích, a pokud o tom informováni byli, finance by jí neposkytli. Způsob, jakým

odvolací soud tyto závěry konstatoval, označila za formalistický, protože skutečnosti uváděné soudem prvního stupně jen bez dalšího převzal, resp. zopakoval. Závěry odvolacího soudu považovala za rozporuplné, neboť nejprve uváděl, že z výpovědí je zřejmé, že poškozeným naznačovala, že má nějaké finanční problémy, a následně tvrdil, že poškození z její strany informováni nebyli (viz bod 46. rozhodnutí odvolacího soudu). Z provedeného dokazování však takový závěr nevyplýval, naopak poškození uvedli, že si byli vědomi i závazků obviněné. Brojila i proti tomu, že nebylo ani objasněno, že si finanční prostředky půjčovala s úmyslem je nevrátit.

7. Obviněná zdůraznila výpověď poškozené V. Z. (bod 10. rozsudku), že „věděla, že celá rodina obviněné pracuje a splácí bance“. Podle obviněné soudy vadně dospěly k závěru, že této poškozené půjčila částku 450.000 Kč, když doklad ze dne 21. 10. 2010 svědčí o tom, že jí půjčila 100.000 Kč. Poukázala na obsah tohoto dokladu psaného v azbuce, ohledně něhož se o jeho překladu vedlo dokazování v rámci obnoveného řízení zaměřené k významu značky „€“ uvedené v jeho textu, k němuž soudní tlumočnice Ing. Bohuslava Holubová potvrdila ve shodě s tlumočnicí Annou Škrhovou, že v ukrajinštině jde o zkratku vyjadřující sloveso „mám“. V tomto smyslu obsah posuzovaného dokladu ze dne 21. 10. 2010, v němž poškozená V. Z. uvedený znak přeškrtnla, dává smysl obhajobě obviněné, že poškozené zapůjčila částku 100.000 Kč. Pokud soud prvního stupně obsah listiny vyložil v neprospěch obviněné, nevycházel z výsledku tohoto dokazování.

8. K částkám týkajícím se poškozeného Z. O. obviněná zmínila jeho výpověď, v níž uvedl, že mu řekla, že má problémy s Bulhary, že jim má dát „prachy“, a že viděl deníček, do něhož si zapisovala „kolik kdo dostává procent z půjčených peněz“. Z uvedeného dovodila, že poškozený věděl, že má problémy s penězi, a je proto vyloučeno, aby získala finanční prostředky od tohoto poškozeného zamlčením rozhodných skutečností a uvedla ho v omyl. Obdobně je tomu u poškozeného V. P., jemuž peníze dosud splácí a svůj závazek vůči němu plní.

9. Podle obviněné z výpovědi poškozeného F. S. plyne, že měl detailní přehled o jejím podnikání i závazcích, neboť spolu byli v úzkém kontaktu a pomáhal jí s realizací její podnikatelské činnosti (viz bod 24. rozsudku soudu prvního stupně). Soud bral do úvahy i to, že půjčené částky poškozenému vracela, což svědčí o tom, že jej nemohla uvádět v omyl. Tato obhajoba se týká i poškozeného J. V., který zmínil její dobrotu, neboť pomáhala v rámci komunity, a uvedl, že věděl o jejích závazcích, vedla si seznam, kam si zapisovala půjčenou částku a datum jejího vrácení, což však soudy dostatečně nerespektovaly a bez opory ve výsledcích provedeného dokazování tvrdily, že poškozeným zamlčela rozhodné skutečnosti. Závěry soudů obou stupňů jsou tendenční a nelogické.

10. Obviněná se neztotožnila ani s tím, že by výpovědi svědků L. H. a S. V. byly nevěrohodné, protože takový závěr nemá podklad ve výsledcích provedeného dokazování, neboť v jimi uváděných výpovědích se neobjevily neshody, o něž soud tvrzený rozpor opíral. Naopak uvedla, že z účetních uzávěrek je zřejmé, že od roku 2006 do roku 2011 společnost prosperovala, neměla žádné daňové nesrovnalosti ani závazky. Jen z tohoto důvodu nelze označit výpověď S. V., který o jejím podnikání nic nevěděl, za nevěrohodnou.

11. V závěru dovolání obviněná, podle které o podvod jít nemůže, navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil v usnesení odvolacího soudu výrok pod bodem II. a podle § 265l tr. ř. přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí v jiném složení senátu, in eventum aby v souladu s § 265 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení a jemu předcházející rozsudek zrušil a v souladu s § 265m odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že se obviněná zproštuje obžaloby v celém rozsahu.

III. Vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství a replika obviněné

12. K dovolání státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (§ 265h odst. 2 tr. ř.) uvedl, že i když obviněná uplatnila důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., obsahem svých námitek poukazovala na

vady ve skutkových závěrech soudů obou stupňů, a proto měla správně uvést důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., týkající se toho, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaku trestného činu, jímž byl uznána vinnou, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů.

13. Státní zástupce uvedl, že soudy obou stupňů respektovaly, že pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku z judikatury vyšších soudů k němu se vztahující vyplývá, že u něj k naplnění zákonných znaků subjektivní stránky se vyžaduje prokázání, že pachatel již v době půjčky jednal v úmyslu vypůjčené peníze nevrátit nebo nevrátit je ve smluvené době, nebo jednal alespoň s vědomím, že peníze ve smluvené lhůtě nebude moci vrátit, čímž zapůjčitele uvádí v omyl a současně se obohacuje ke škodě jeho majetku. V posuzované věci poukázal na to, že Městský soud v Brně, byť se zabýval ekonomickou situací družstva XY s tím, že mělo příznivé hospodářské výsledky do roku 2009, výsledky však poté zeslábly, v roce 2010 se snížil počet zaměstnanců a narůstaly osobní náklady, a od roku 2011 bylo družstvo v minusových číslech, i stavem podnikatelské činnosti obviněné, jenž nebyl takovým, za jaký ho před poškozenými považovala, a obviněná neměla jiný zdroj příjmů (viz body 40. a 41. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně), žádná jiná zjištění k majetkovým poměrům obviněné neuvedl, což považoval za vadu, pro kterou rozhodnutí nemohou obstát, když ani z odůvodnění rozsudku není zřejmé, jaké příjmy a v jaké výši obviněná v daném období měla, zda a případně jaký měla v době čerpání půjček movitý nebo nemovitý majetek. Z rozsudku nelze vyčíst, vůči kterým věřitelům měla v době čerpání půjček dluhy, a v jaké výši tyto dluhy byly, či v jak vysokých částkách byly určeny měsíční splátky. Objasnění této skutečnosti je podle státního zástupce o to důležitější, že soud prvního stupně v bodě 46. zmiňuje dluhy obviněné vůči právníkům osobám, ačkoliv o existenci takových dluhů není v odůvodnění rozsudku jakákoliv jiná další zmínka. Takové konkrétní vyhodnocení finanční situace obviněné v době čerpání půjček není zřejmé z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ani k němu není nic uvedeno v usnesení odvolacího soudu.

14. Z uvedených důvodů nemá podle státního zástupce oporu ve výsledcích provedeného dokazování zjištění soudu prvního stupně uvedené ve skutkové větě výroku o vině, že „od pěti osob finanční částky ... s úmyslem je nevrátit, a už vůbec ne ve sjednaných termínech splacení“, protože soud ani tyto závěry nikterak neodůvodnil. Nedostatečným shledal i to, že soud prvního stupně dovodil, že „při rozsahu svých závazků si musela být vědoma, že nebude schopna půjčky platit v dohodnutých termínech a v celé své výši“ bez toho, aby tento skutkový závěr byl podložen výsledky provedeného dokazování. Proto státní zástupce konstatoval, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, čímž je dán důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

15. Za problematický považoval i závěr soudů, že obviněná uváděla poškozené v omyl, jenž je založený na tom, že poškození nebyli před poskytnutím půjček obviněnou řádně seznámeni s její finanční situací. Tuto námitku považoval za důvodnou, protože soudy měly být schopny finanční situaci obviněné v době čerpání půjček popsat, neboť pouze v případě, že by bylo prokázáno, že se skutečně nacházela v nedobré finanční situaci, vylučující možnost z její strany dostát svým závazkům, by mohlo jít o přečin podvodu, protože jen tehdy by bylo možno učinit závěr, že poškození byli obviněnou uvedeni v omyl. Soudy však k této rozhodné skutečnosti neprovedly žádné detailnější finanční šetření a finanční situaci obviněné nezjistily. Proto, když soudy samy nebyly schopny popsat, jaká byla skutečná finanční situace obviněné v době sjednávání půjček, nemohou tvrdit, že poškozené pravdivě neseznámila se svou aktuální finanční situací. Uvedený skutkový závěr tudíž nemá oporu ve výsledcích provedeného dokazování. Rozhodně takový závěr nemůže obstát ohledně poškozeného F. S., a to s ohledem na to, že mu obviněná na jeho otázku, proč potřebuje peníze, odpověděla „...no exekuce a o dům přijdu, a potřebuju zase další měsíc zaplatit, nemám příjem, o lidi

jsem došla, a tu práci...". S ohledem na toto sdělení obviněné mohl mít tento poškozený základní vědomost o tom, že se nachází v neurčitých finančních problémech. Z uvedeného důvodu je u tohoto poškozeného závěr, že byl uveden v omyl, v extrémním nesouladu se zjištěními vyplývajícími z provedeného dokazování.

16. Protože státní zástupce dospěl k závěru, že dovolání obviněné je důvodné, navrhl, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil výrok II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2024, sp. zn. 7 To 129/2024, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil další rozhodnutí na část zrušeného rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pobyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

17. Na vyjádření státního zástupce reagovala obviněná replikou, v níž uvedla, že se s ním ztotožňuje, neboť skutková zjištění Městského soudu v Brně jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, a to z důvodů, jež rozvedla již v podaném dovolání. Soudy nižších stupňů proto pochybily hned v počátku, když nezjišťovaly finanční situaci obviněné. V závěru svého vyjádření proto obviněná setrvala na svém návrhu na způsob rozhodnutí Nejvyššího soudu, jak jej formulovala již v podaném dovolání.

IV. Přípustnost dovolání

18. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněné je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

V. Obecně k dovolání

19. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem s přesně zákonem stanovenými formálními podmínkami, za nichž ho lze uplatnit (§ 265a odst. 1 tr. ř.). Každý označený důvod musí být skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v přezkoumávaném rozhodnutí. Pro naplnění deklarovaných dovolacích důvodů tudíž nepostačuje pouhý formální poukaz na příslušné ustanovení (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03), ale je třeba uvést konkrétní výhrady, které označený dovolací důvod vyjadřují, protože dovolání lze podat pouze z důvodů konkrétně vyjmenovaných v § 265b tr. ř. Jejich vymezení v tomto ustanovení je taxativní, přičemž některé z těchto důvodů jsou určeny k nápravě vad napadeného rozhodnutí, jiné k odstranění vad řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, popřípadě obou těchto druhů vad. Proto Nejvyšší soud nejprve posuzuje, zda argumenty obviněné dopadají na jím označené dovolací důvody, a pouze tehdy může po věcné stránce dovolání přezkoumat. Jen faktická existence některého z důvodů uvedených v § 265b odst. 1, 2 tr. ř. je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. ř.).

20. Napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející Nejvyšší soud může přezkoumat jen na podkladě dovolání uplatněného z důvodů vymezených v ustanovení § 265b odst. 1, 2 tr. ř.

VI. K důvodnosti dovolání

21. Obviněná dovolání opřela o důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., podle něhož lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedený důvod je určen k přezkoumání správnosti použité právní kvalifikace nebo jiné vady spočívající v porušení hmotněprávních norem. Nejvyšší soud na základě tohoto důvodu posuzuje, zda jsou učiněná skutková zjištění správně kvalifikována, tzn. zda jsou v

souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Posouzení podle uvedeného důvodu spočívá na tom, zda z hlediska hmotněprávních podmínek trestnosti stanovených v obecné a zvláštní části trestního zákoníku jde o trestný čin. Pro posouzení správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu je zásadně rozhodný skutkový stav zjištěný soudy prvního, příp. druhého stupně, přičemž Nejvyšší soud jej nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 564/02, či usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03, aj.).

22. Přestože podstatou posledně citovaného důvodu je hmotněprávní stránka věci, tento formální požadavek daný zákonodárcem je možné prolomit, pokud by bylo zjištěno, že nebyly dodrženy zásadní požadavky spravedlivého procesu (srov. čl. 6 Úmluvy a čl. 36 a 38 Listiny). Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do hodnocení důkazů přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, nebo ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94). Vedle těchto zákonem vymezených pravidel je Nejvyšší soud povinen posuzovat, zda jsou v postupech soudů nižších stupňů dodrženy zásadní požadavky spravedlivého procesu (viz čl. 6 Úmluvy a čl. 36 a 38 Listiny), neboť rozhodování o mimořádném opravném prostředku se nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce a tato ústavně garantovaná práva musí být respektována (a chráněna) též v řízení o všech opravných prostředcích (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2004, sp. zn. I. ÚS 125/04, ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, stanovisko pléna ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14).

23. Podle obsahu posuzovaného dovolání obviněná vytýkala, že skutkem (jednotlivými dílčími útoky), jenž jí je kladen za vinu, nenaplnila znaky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a tuto svou námitku dokládala okolnostmi, které soudy vadně zjistily ohledně znaků, že uvedla poškozené v omyl a že jednala s tím, že finanční prostředky, které si půjčila, nehodlá vrátit, rovněž poukazovala na to, že poškození o její finanční situaci věděli. Soudům současně vytýkala, že deformovaly důkazy provedené soudem prvního stupně, a tudíž závěr o její vině je vystavěn na extrémním nesouladu právních závěrů s učiněnými skutkovými zjištěními. Uvedené výhrady obviněnou rozvedené v dovolání svědčí o tom, že naplnila zákonem vymezená hlediska u důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., a proto Nejvyšší soud s podstatným akcentem i na souhlasné vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství, v němž u něj činný státní zástupce navrhuje, aby bylo přezkoumávané rozhodnutí zrušeno, a rovněž i na dosavadní stav řízení, shledal, že nejsou dány důvody pro to, aby mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. dovolání odmítnout. Proto v souladu s § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné a přezkoumávaná rozhodnutí nemohou obstát.

24. Nejvyšší soud předesílá, že trestní stíhání obviněné bylo zahájeno usnesením Policie České republiky, Městského ředitelství policie Brno, 1. oddělení hospodářské kriminality ze dne 30. 3. 2015, č. j. KRPB-22671-5/TČ-2015-060281-VK (č. l. 3 až 5 spisu). Městské státní zastupitelství v Brně podalo dne 4. 8. 2015 obžalobu původně pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Posouzením jejího obsahu s nyní posuzovanými skutkovými zjištěními v zásadě, až na výsledky obnovy řízení, nedoznala popsaná skutková zjištění podstatných změn. Na základě podané obžaloby a plně v souladu s ní rozhodl Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 92 T 141/2015 (č. l. 591 až 608 spisu) tak, že obviněnou uznal vinnou výše uvedenými sedmi dílčími útoky ve vztahu k sedmi poškozeným, tzn. i dvěma dílčími útoky pokračujícího skutku, jimiž byla nyní přezkoumávanými rozhodnutími zproštěna obžaloby. Proti tomuto rozsudku si odvolání podala pouze

obviněná, státní zástupce své právo na řádný opravný prostředek neuplatnil (viz č. l. 613 až 614, 617, 633 až 640 spisu). Odvolání obviněné Krajský soud v Brně usnesením ze dne 10. 12. 2015, sp. zn. 7 To 438/2015, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Nutné je podotknout, že obviněné byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou a půl roku, z něhož vykonala jedenáct měsíců a jedenáct dní. Proti tomuto usnesení podala obviněná dovolání, v němž vytykala nedostatky ve skutkových zjištěních prostřednictvím důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., což byly námitky, které na tento důvod nedopadaly, a proto Nejvyšší soud toto dovolání usnesením ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 8 Tdo 364/2016, jako podané mimo dovolací důvody podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl. Nejvyšší státní zástupce, jenž má právo proti uvedenému rozhodnutí podat dovolání jako mimořádný opravný prostředek [viz § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], tak neučinil, a ani se k námitkám obviněné směřujícím proti vadně provedenému dokazování v souladu se svým právem podle § 265h odst. 2 tr. ř. nevyjádřil.

25. Na základě návrhu na povolení obnovy řízení podaného obviněnou Městský soud v Brně usnesením ze dne 6. 3. 2023, sp. zn. 5 Nt 641/2023, rozhodl tak, že podle § 278 odst. 1 tr. ř. částečně povolil obnovu řízení v trestní věci obviněné ve věci tohoto soudu pod sp. zn. 92 T 141/2015 ve prospěch obviněné a rozhodl o zrušení rozsudku tohoto soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 92 T 141/2015, způsobem uvedeným v tomto usnesení. Na základě tohoto usnesení bylo předmětné řízení obnoveno a z něho vzešla nyní dovoláním obviněné napadená rozhodnutí. Proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 6. 3. 2024 podala odvolání pouze obviněná, stejně jako toliko ona napadla dovoláním i navazující usnesení odvolacího soudu ze dne 18. 7. 2024.

26. Z uvedeného plyne, že v předmětné věci se již více jak dvanáct let vede řízení, v němž se obviněná domáhá své beztrestnosti proto, že nebylo provedeným dokazováním dostatečně objasněno, zda naplnila po všech stránkách znaky trestného činu podvodu, jenž jí je kladen za vinu, a poukazuje na nedostatky v provedeném dokazování, když soudům vytyká nedůslednost a nedostatečné zohlednění všech ve věci zjišťovaných skutečností. Rovněž je třeba uvést, že v posuzované věci soudy prováděly jak v původním řízení, tak i v obnoveném řízení dokazování, které se s odstupem doby od spáchání činu dalo provést, a zdůraznit je třeba, že ani obviněná ani státní zástupce v těchto předchozích stádiích trestního řízení nenavrhol provedení dalších či jiných důkazů. O to víc je v této fázi řízení překvapující, že Nejvyšší státní zastupitelství poukazuje na nedostatečnost dosavadních důkazů a na extrémní rozpory mezi zjištěnými skutečnostmi a právním posouzením věci.

27. Nejvyšší soud připomíná, že přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku větší škodu.

28. Protože je soudům vytykáno, že neobjasnily zejména skutečnosti významné pro závěr o naplnění znaku, že obviněná poškozené uvedla v omyl, je vhodné též zmínit, že uvedením v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, jež nejsou v souladu se skutečným stavem věci, jde o rozpor mezi představou u podváděné osoby a skutečností. Uvedení v omyl může být spácháno konáním (srov. rozhodnutí č. 45/1996, č. 13/1981, č. 44/1999 Sb. rozh. tr.), opomenutím, anebo konkludentním jednáním (srov. rozhodnutí č. 57/1978 nebo č. [46/1981](#) Sb. rozh. tr.). Uvést v omyl lze lstí, ale může jít i jen o pouhou nepravdivou informaci, zvláště když v běžném životě není zvykem si ověřovat pravdivost podávaných informací. V žádném případě se nevyžaduje nějaká zvláštní rafinovanost. Mezi omylem u podváděné osoby a majetkovou dispozicí, kterou provede oklamáný a na jejím základě vzniklou škodou u poškozeného a obohacením pachatele, popř. jiné osoby, musí být příčinná souvislost.

29. Takto obecně stanovené znaky posuzované skutkové podstaty musejí být objasněny provedeným dokazováním, a lze zdůraznit, že to, zda a za jakých okolností pachatel podvodu poškozené uváděl v omyl, je vždy závislé na konkrétním činu, podstatě podvodného jednání, okolnostech, za kterých k

němu došlo, případně mentální, rozumové a jiné úrovni oběti, jakož i sofistikovanosti činu, přesvědčivosti pachatele atd. (srov. rozhodnutí č. [19/2019](#) Sb. rozh. tr.). Obzvláště je třeba velmi pečlivě zvažovat, zda obviněný jednal s úmyslem uvádět poškozeného v omyl v případě, že si půjčuje od osob, které ho osobně znají, tak jako tomu bylo i v posuzované věci, protože je třeba brát do úvahy, že skutečnost, že obviněný nevrátí vypůjčené částky peněz v termínu, který slíbil, není sama o sobě dostatečným důkazem pro skutkový závěr, že při půjčce uvedl věřitele v omyl (srov. rozhodnutí č. [15/1969](#) Sb. rozh. tr.). Rovněž je nutné uvažovat v rámci posuzovaného znaku o tom, že když teprve po uzavření smlouvy o půjčce peněz (o úvěru) vznikly překážky, které bránily dlužníkovi splnit závazek z půjčky (z úvěru) a které nemohl v době uzavření smlouvy o půjčce (o úvěru) ani předvídat, když jinak byl schopen tehdy závazek splnit, nebo jestliže byl sice schopen peníze vrátit ve sjednané lhůtě, ale z různých důvodů vrácení peněz odkládal nebo dodatečně pojal úmysl peníze vůbec nevrátit, pak jeho jednání nelze považovat za trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku (srov. rozhodnutí č. [38/2001](#) Sb. rozh. tr.).

30. Podle obsahu přezkoumávaných rozhodnutí je zjevné, jak ostatně namítá obviněná, jejíž dovolání podstatně doplnil a rozšířil i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství tvrzením, že dosud nebyly objasněny všechny rozhodné skutečnosti pro to, že obviněná poškozené uvedené v bodech 1) až 5) uváděla v omyl tím, že „věřitele vědomě pravdivě neseznámila se svou aktuální finanční situací a stavem své podnikatelské činnosti v celém rozsahu“. V obsahu přezkoumávaných rozhodnutí zjevně takové skutečnosti, jak zejména státní zástupce poukazyval, uvedeny nejsou. Nejvyšší soud proto shledal, že přezkoumávaná rozhodnutí nemohou obstát a věc bude třeba podle požadavků obviněné i státního zástupce, který dovolání obviněného shledal důvodným, doplnit.

31. V této souvislosti Nejvyšší soud podotýká, že jeho úkolem nemůže být a není, aby sám důkazy hodnotil, protože tato povinnost přísluší zásadně soudu prvního stupně, jehož postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, nebo ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94). Není účelem dovolacího řízení ani opakovat všechna zjištění plynoucí z provedených důkazů, protože ta jsou zachycena dostatečně v obsahu přezkoumávaných rozhodnutí. Jeho úkolem je zejména posoudit, zda v rámci procesu dokazování a utváření skutkového stavu nedošlo k zásadním porušením zákonem stanovených postupů. V posuzované věci jak dovolání obviněné, tak i vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství, je třeba v souladu s jejich výtkami připustit, že v přezkoumávaných rozhodnutích nebyla dostatečně faktická finanční situace obviněné a jaký byl skutečný stav jejího podnikání objasňovány. Soud prvního stupně v bodě 40. sice poukázal na slábnoucí ekonomické výsledky v roce 2011 u družstva XY s tím, že došlo k propadu hospodářského výsledku na 9 tisíc Kč a další úvahy k této skutečnosti rozvedl v bodě 46., avšak své závěry nedovojoval na podkladě objektivně zjištěných skutečností, jichž se ve vyjádření k dovolání dožaduje Nejvyšší státní zastupitelství, ale pouze z kusých úvah nezaložených na konkrétních zjištěných plynoucích z provedených důkazů. Lze proto přisvědčit, že důsledně nezkoumal aktiva nebo pasiva obviněné ani jinak se konkrétně nezabýval jejími financemi, jak o nich svědci, které obviněná v dovolání výslovně uvádí, hovořili.

32. Nejvyšší soud z těchto důvodů přisvědčil jak obviněné, tak i Nejvyššímu státnímu zastupitelství, že se přes dlouhou dobu vedeného trestního řízení stále nepodařilo všechny rozhodné skutečnosti dostatečně objasnit, a proto se v dané fázi řízení přiklonil k názorům obou stran s tím, že věc není dosud ze všech hledisek dostatečně objasněna, zejména pokud jde o znak, že obviněná poškozené uvedla v omyl.

33. Za podstatnou při tomto závěru považuje Nejvyšší soud zejména reakci Nejvyššího státního

zastupitelství na dovolání obviněné, s nímž se ztotožnilo, a v souladu s uvedenými námitkami dospělo k závěru, že v dosavadním dokazování chybí podklady pro závěr o tom, jaká byla finanční situace obviněné v době čerpání půjček, že tuto skutečnost nebyly soudy schopny popsat, že pro takový závěr vyslovený ve skutkové větě rozsudku chybí podklad ve shromážděných důkazech, a proto jsou podle jeho názoru uvedené závěry v extrémním nesouladu s právním posouzením věci.

34. Nejvyšší soud však nad uvedené dodává, že je postoj státního zástupce překvapivý s ohledem na průběh dosavadního řízení, kde se situace nikterak zásadně od podané obžaloby k uváděným chybějícím znakům nezměnila, když po celou dobu měl státní zástupce jako zástupce žaloby v jednotlivých fázích řízení dostatečný prostor předmětné nedostatky sám avizovat a přiměřeně ke svému postavení na ně reagovat, resp. zajistit jejich účinnou nápravu v rámci především řádných opravných prostředků. Bohužel po celou dobu tak neučinil, resp. nic nečinil. Ve smyslu § 2 odst. 8 tr. ř. veřejnou žalobu v řízení před soudem zastupuje právě státní zástupce, ovlivňuje celkové uspořádání trestního procesu. Základním podkladem soudního řízení je obžaloba, bez které nemůže být pravidelné soudní řízení zavedeno (§ 180 tr. ř.). Státní zástupce je tedy dominus litis, má možnost vzít obžalobu zpět do doby, než se soud prvního stupně odebere k závěrečné poradě, jeho účast u hlavního líčení je povinná, má právo podávat opravné prostředky řádné i mimořádné, k dovolání obviněného se má právo vyjádřit. Povinností státního zástupce je prokazovat vinu obviněného, protože tato povinnost leží na něm jako na orgánu veřejné žaloby. V rámci zásady kontradiktornosti jak strana obhajoby, tak i strana obžaloby mají právo navrhopvat důkazy a reagovat na námitky protistrany (viz § 180 odst. 3, 4, § 215 odst. 2, 3 tr. ř.). Tyto zásady bylo třeba připomenout zejména s ohledem na to, že v této trestní věci, v níž se Nejvyšší státní zastupitelství plně přiklonilo k námitkám obviněné o nedostacích v prováděném dokazování, je uvedený postup navrhován až poté, co se předmětné trestní řízení vede v soudní fázi již od roku 2015, tj. deset let, a to v zásadě ohledně skutku, jak byl vymezen v podané obžalobě, a když ve věci již byla povolena obnova řízení, jako již v pořadí druhý mimořádný opravný prostředek.

35. V průběhu dosavadního řízení je zcela zjevná pasivní role státního zástupce, protože po celou dobu vedeného řízení jako hybatel veřejné žaloby žádné opravné prostředky nepodal, a tedy lze mít za to, že považoval skutkový stav věci za jasný a dostatečný pro rozhodnutí o vině obviněné, a to i s ohledem na okolnosti, které ona sama po celou dobu vznášela právě k důvodnosti jejího postavení před soud. O to víc je zarážející, že až při projednávání třetího mimořádného opravného prostředku, v řízení, které je před soudem vedeno již více jak deset let, Nejvyšší státní zastupitelství přisvědčilo obviněné v tom, že skutečnosti týkající se jejich majetkových poměrů v době, kdy byl čin spáchán, to je v roce 2011 až 2012, nebyly objasněny, a tedy že není možné učinit závěr o tom, že jsou naplněny všechny znaky přečinu podvodu, jenž jí je kladen za vinu.

36. Vzbuzuje vážné pochybnosti postavení a role státního zastupitelství, když se až v dovolacím řízení, a to pouze v reakci na dovolání obviněné, staví proti důvodnosti podané obžaloby proto, že ve věci existuje extrémní nesoulad mezi učiněnými skutkovými zjištěními a právním posouzením věci, neboť pro závěr, v jaké finanční situaci byla obviněná, nebyl proveden dostatek důkazů, když ani „soudy v tomto směru neprovedly detailnější finanční šetření“. Tím totiž státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství zpochybnil důvodnost podané obžaloby a postavení obviněné před soud a dal najevo, že již v době, kdy byla obžaloba podána, uvedené skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, zda uváděla poškozené v omyl, což je jeden ze znaků objektivní stránky základní skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, nebyly objasněny a prokázány, resp. byly pochybnosti o tom, zda jsou naplněny.

37. Jestliže Nejvyšší státní zastupitelství v daném stavu řízení až v rámci třetího mimořádného opravného prostředku vytýká soudům, že „v situaci, kdy ani samy soudy nebyly v odůvodnění svých

rozhodnutí schopny popsat, jaká byla skutečná finanční situace obviněné v době čerpání půjček, nemohou podle názoru státního zástupce současně tvrdit, že obviněná poškozené pravdivě neseznámila se svou aktuální situací. Tento skutkový závěr vyslovený ve skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně tak nemá oporu ve shromážděných důkazech“ (viz bod 22. vyjádření nejvyššího státního zastupitelství k dovolání obviněné), je zřejmé, že je třeba dovolání obviněné považovat za důvodné a názor Nejvyššího státního zastupitelství respektovat jako názor orgánu veřejné žaloby, který zpochybnil důvodnost podané obžaloby. S přihlédnutím k tomuto názoru je nutné námitky obviněné, že výpovědi svědků soud správně nehodnotil a skutková zjištění dostatečně nepodložil výsledky provedení dokazování, považovat ve smyslu vyjádřeného názoru státního zástupce za opodstatněné, protože obviněná nyní (na rozdíl od prvního dovolání) vytýkala vedle skutkových nedostatků i právní vady, s ohledem na něž se mohl Nejvyšší soud jejím dovoláním meritorně podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. zabývat, a shledal je důvodnými.

38. Rozhodné v této věci je, že jde již o řízení vedené po povolení obnovy řízení (srov. § 278 a násl. tr. ř.), u něhož je třeba vycházet z jeho specifické povahy, jež „na rozdíl od ostatních mimořádných opravných prostředků je ze své podstaty decentralizováno a zpravidla se v něm neuplatní devolutivní účinek (srov. § 281 odst. 1, 2 tr. ř.). Rozhodnutí o povolení obnovy řízení je navíc jediným ze všech rozhodnutí o řádných i mimořádných opravných prostředcích, proti kterému zákon připouští řádný opravný prostředek (stížnost dle § 286 odst. 3 tr. ř.). Byť se v obnovovacím řízení nejedná o meritum trestního řízení (o vině a trestu), toto řízení je svým charakterem v řadě ohledů analogické fázi trestního řízení probíhající před soudy ve věci samé. Dokazování prováděné v obnovovacím řízení s cílem zjistit, zda tu jsou navrhovatelem tvrzené nové důkazy nebo skutečnosti ve smyslu § 278 odst. 1 tr. ř., se nemůže vymykat zásadě volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., ani zásadám ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, 12 tr. ř. Důkazní řízení musí mít kontradiktorní charakter, který v neveřejném zasedání zajištěn být nemůže“ (viz náleží Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 608/2010). Z toho je třeba dovodit, že ještě v obnoveném řízení měl státní zástupce v této věci dostatečný prostor pro to, aby své výhrady, jež vznesl až nyní ve vyjádření k dovolání obviněné, uplatnil a podle uvedeného názoru své pravomoci a povinnosti realizoval. Tak však postupováno nebylo. Z hlediska výsledku a přesvědčivosti celého řízení uvedený stav svědčí o zpochybnění účelu a smyslu tohoto trestního řízení, jímž není jenom spravedlivé potrestání pachatele, nýbrž i „fair“ proces, který je nevyhnutelnou podmínkou existence demokratického státu. Způsob opatrování důkazů proto nelze přizpůsobovat momentálnímu přesvědčení orgánů činných v trestním řízení o pachateli a vině, a vždy je třeba striktně dbát předepsaných procesních pravidel, jakožto i jiného přípustného prostředku k získání důkazů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 268/03). Rovněž je třeba dodat, že není v duchu zásad spravedlivého procesu žádoucí, aby orgán, který obžalobu podal a nevyužil svých oprávnění k tomu, aby vytкнуł či poukázal na nedostatky týkající se případně až důvodnosti postavení obviněného před soud, tak učinil až v samém závěru řízení v rámci mimořádného opravného prostředku, jenž ani sám nepodal, ale reagoval na ně jen ve vyjádření k dovolání obviněného, jehož prostřednictvím vytýkal závažné nedostatky a chyby, které svědčí o tom, že posuzovaná rozhodnutí nemohou obstát. Je nedůsledností postupu orgánu veřejné žaloby, pokud takový nedostatek nevytýkal již v předešlých stádiích trestního řízení, kde měl, pokud by byly splněny zákonné podmínky, možnost vzít obžalobu zpět (srov. § 182 tr. ř.).

39. Nejvyšší soud vychází z toho, že odsouzení pachatele trestné činnosti je primárně věcí státního zastupitelství (viz čl. 80 Ústavy). „Je to tedy státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst. 5 alinea ultima tr. ř. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajícího rozvržení rolí jeho

jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebném pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující“ (viz náleze Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/07).

40. V posuzované věci Nejvyšší soud shledal, že obviněnou v dovolání vytknuté vady jsou důvodné, a s ohledem na to, že státní zástupce v reakci na ně vyjádřil své vážné pochybnosti o naplnění všech znaků přečinu podvodu, jenž je obviněné kladen za vinu, s nutností provádět další dokazování, tedy podané dovolání obviněné výrazně podpořil, a vše svědčí o tom, že bude třeba tyto nedostatky odstranit, nemohou přezkoumávaná rozhodnutí obstát. Bylo by však v rozporu se shora uvedenými zásadami, aby se věc vracela k dalšímu projednání a rozhodnutí soudu, protože jde o situaci, kdy státní orgán, jenž obžalobu podal, sám poukazuje na to, že o vině obviněné jsou vážné pochybnosti, a to nikoliv v důsledku vadného postupu soudů, ale proto, že věc nebyla po celou dobu, tedy ani před podáním obžaloby, řádně objasněna. V takovém případě Nejvyšší soud považuje za nutné a jedině možné a spravedlivé, aby se věc vrátila veřejnému žalobci, aby vady, které sám nyní shledal, byly v přípravném řízení, které spadá pod jeho gesci, odstraněny. Požadavek, aby tak učinil soud, se v daném stavu řízení vymyká shora uvedeným zásadám, protože za této situace je zcela zřejmé, že ani policejní orgány při objasňování okolností rozhodných pro závěr o vině obviněné před podáním obžaloby, tak ani poté soud v dalším soudním řízení, uvedené skutečnosti neobjasňovaly, a proto je zcela nevhodné nyní po soudu, jenž již vyčerpал své zákonné prostředky, požadovat, aby prováděl dokazování v rozsahu, který orgán veřejné žaloby dosud sám nezajistil, avšak nyní je vytknul.

41. Vzhledem k důvodům výše popsaným Nejvyšší soud rozhodl tak, jak je shora ve výroku uvedeno s tím, že se věc vrací státní zástupci k došetření při splnění podmínek uvedených v § 260 tr. ř.

42. Věc se vrací do přípravného řízení, kde bude třeba v dalším řízení provést dokazování, jež zejména shledával státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství potřebným, tedy za účelem zjištění, jaké byly skutečné finanční poměry obviněné v letech 2010 a 2012, kdy docházelo k popisované trestné činnosti, zda obviněná měla dluhy a z jakých vztahů pramenily, ke komu se vztahovaly, zda šlo o její osobní dluhy, či vyplývaly z její podnikatelské činnosti, a zda se týkaly i právnických osob, případně kterých a v jaké výši. Rovněž bude třeba objasnit, jak tvrdí obviněná a státní zástupce se s ní ztotožnil, zda poškození byli či nebyli před poskytnutím půjček obviněnou řádně seznámeni s její finanční situací. Na základě zjištění a doplnění těchto skutečností bude třeba učinit spolehlivý právní závěr, zda byly naplněny všechny znaky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a pouze v takovém případě bude možné podat novou obžalobu, k čemuž však bude třeba zvažovat s ohledem na uplynulou dobu, zda je ještě vůbec takový postup v souladu se zásadami spravedlivého procesu a zda je žádoucí další vystavování obviněné trestnímu řízení.

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)

- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)